

i 15 Aar levet et husligt virksomt Liv med sin Mand og sine tre Børn, da Krigen brød ud. Præsident Lincoln udsendte da sin Proklamation, at Fædrelandet behøvede 75,000 Frivillige, og øjeblikkelig strømmede unge og gamle Mænd til fra alle Stater. Pastor Livermore og hans Hustru havde ingen Sønner at sende til Fanerne, men de vilde dog gerne tage Del i Arbejdet for den fælles Sag. For Præsten blev der straks nok at gøre, men hans Hustru? Hun var vant til at tage Del i alt hans Arbejde; det har jo de amerikanske Hustruer altid gjort, lige fra de første betraaadede Amerikas Jordbund med deres landflygtige Ægtemænd. Da der samlede sig nogle Kvinder for at raadslaa om, hvorledes de kunde hjælpe med, fik Pastor Livermore derfor strax sin Hustru — den Gang 40 Aar, sund, arbejdsvant og intelligent — til at møde der, og hun blev snart en af de mest fremtrædende blandt de Kvinder, som paa deres Vis hjalp Soldaterne, ikke blot ved at pleje de syge og saarede i Felten, men ogsaa ved at danne et Bindeled mellem dem og deres Hjem.

Det var netop denne sidste Virksomhed, der gjorde, at Mrs. Livermore blev saa at sige det mærkelige Kvindefelttogs Historieskriver. Hun rejste fra By til By, dels for at samle ind til de syge og saarede, dels for at give Raad og Anvisninger, hvor man vilde oprette saadanne Indsamlingskomiteer. En Gang fik hun saaledes Brev, om hun vilde komme til Byen Dubuque i Iowa og fortælle Folk der lidt om, hvordan Soldaterne havde det, og hvad man kunde gøre for dem. Hun rejste strax derhen og ventede at komme ind i en Stue, hvor et lille Selskab af Kvinder vilde høre hende fortælle. Men i Stedet for blev hun ført til Byens største Kirke, som var propfuld af Mennesker, Mænd og Kvinder, der vilde høre, hvad hun havde at sige. — „Nej, jeg *kan* ikke!“ udbrød hun forskrækket. Hun, hvis Forfædre i sex Led havde været Præster, kunde ikke tænke sig det muligt, at hun, en Kvinde, skulde „tale i Forsamlingen“. Indbyderne blev meget bedrøvede og skuffede; men da de maatte finde sig i det uundgaaelige, fik de en tilstedeværende Deputeret til at nedskrive forskellige Ting, hun meddelte, for at han saa kunde tale derom til de forsamlede. Da han skulde gaa op paa Talerstolen, sagde han: „Mrs. Livermore, De sagde en Gang, at De gerne vilde give Deres Haand eller Fod for vore Soldater; nu beder vi Dem